

Editorial

Η λέξη κλειδί που φαίνεται να συνοψίζει όλο το πλαίσιο αλλά και τη φιλοσοφία του αφνίδιου ψηφιακού μετασχηματισμού της εκπαίδευσης, εν μέσω της πανδημίας, είναι η αλλαγή. Αλλαγή σε όλα τα επίπεδα της εκπαίδευσης, αλλά και στους ρόλους των εμπλεκόμενων στη μαθησιακή διαδικασία, καθώς η αναγκαιότητα αυτή αποτελεί και μία ευκαιρία προς ένα ποιοτικό ψηφιακό μετασχηματισμό σε σημείο που μπορούμε να πούμε πως αυτή μοιάζει να είναι τελικά η πιο κατάλληλη στιγμή για αλλαγή.

Στην προοπτική αυτή η εκπαίδευση θα πρέπει να οδηγεί τους μαθητές και τις μαθήτριες στο να σκέφτονται δημιουργικά, ανεξάρτητα και συνεργατικά με πλήρη γνώση του εαυτού τους και του κοινωνικού περίγυρου. Θα πρέπει ακόμη η εκπαίδευση να υποστηρίζει τους εκπαιδευτικούς και να δίνει έμφαση στην αποδοτική, δομημένη και σαφή στρατηγική επικοινωνίας και συνεργασίας σε κάθε επίπεδο.

Σε αυτό το πνεύμα τα άρθρα του 2ου τεύχους, του 9ου τόμου του εκπαιδευτικού κύκλου, καλύπτουν ένα ευρύ φάσμα αντικειμένων που αφορούν στην τυπική εκπαίδευση, στην εκπαίδευση ενηλίκων, στην επιμόρφωση των εκπαιδευτικών, στην οργάνωση των σχολείων σε θέματα ηγεσίας, σε θέματα διδακτικής καινοτομίας και γενικότερα στην προοπτική του ψηφιακού μετασχηματισμού της εκπαίδευσης.

Στη νέα αυτή κατάσταση όπως διαμορφώνεται η απόκτηση νέων ψηφιακών δεξιοτήτων από τους εκπαιδευτικούς, τους μαθητές και τις μαθήτριες, αναδεικνύεται σε θέμα υψίστης σημασίας. Παράλληλα, η συνεργασία και η επικοινωνία, η δημιουργικότητα, η κριτική σκέψη και η διαπολιτισμική κατανόηση, αποτελούν βασικές παραμέτρους της εκπαιδευτικής διαδικασίας που εξελίσσεται. Στην κατεύθυνση αυτή η παιδαγωγική καινοτομία προς κάθε κατεύθυνση που αφορά σε ζητήματα διδακτικής, αξιολόγησης, ηγεσίας, αναλυτικών προγραμμάτων σπουδών, επαγγελματικής εκπαίδευσης και κατάρτισης, αποκτά μία ξεχωριστή θέση σε αυτή την προοπτική.

Σπύρος Κιουλάνης